

udbetales i ens alderdom, når man har brug for den, er det altså selve grundideen, vi i virkeligheden står her og diskuterer, også når vi i andre indlæg, f.eks. fra hr. Kim Behnkes side – nu er han her ikke lige i øjeblikket, men han hører det måske alligevel – hører synspunkter om, at man skal kunne flytte rundt mellem pensionskasserne. Det lyder jo meget tiltrækkende, men det anfægter i virkeligheden den grundlæggende idé i hele den form for solidaritet, der går ud på, at mange mennesker lægger deres surt samsparede pensionsskillinger sammen og derved opnår større tryghed og sikkerhed, end de hver for sig ville have opnået enkeltvis.

Og det samme gør sig gældende, når vi taler om ATP. Det er det betydeligste supplement til folkepensionen, og det vedbliver det med at være i mange år fremover.

Og til hr. Frank Aaen må jeg sige, at jeg er lidt skuffet – for jeg ved jo, at hr. Frank Aaen har en vis indsigt i de dele – når jeg her hører hr. Frank Aaens synspunkt om ulighederne de forskellige arbejdsmarkedspensionsordninger imellem.

Det ved jeg godt hvad årsagen er til, og det ved hr. Frank Aaen også. Årsagen er jo bl.a., at mange af de arbejdsmarkedspensionsordninger, der er kommet til i de senere år, naturligvis ikke kan give den samme opsparring eller de samme ydelser som det, vi kender fra ingeniørerne eller visse offentligt ansatte grupper, der har haft en arbejdsmarkedspensionsordning i meget længere tid.

Det forskellige starttidspunkt er hovedårsagen til, at der er de store forskelle lige nu, og derfor tror jeg, det er fuldstændig fundamentalt i det danske pensionstryghedssystem, at ATP opretholdes som den grundordning, den er, og som det fundamentale supplement til folkepensionen, som sikrer, at almindelige mennesker, der ikke har haft råd til eller i en fremskreden alder ikke har nået at få en supplerende arbejdsmarkedspensionsordning – som i øvrigt er overenskomstmæssig – kan have ATP-ordningen som et supplement, der trods alt giver dem en rimelig dækningsgrad.

Derfor finder jeg, at hr. Lars Løkke Rasmussens indlæg bærer præg af dyb usaglighed og i virkeligheden har et skær af populisme, som jeg desværre for tiden hører for ofte fra netop det parti, hr. Lars Løkke Rasmussen repræsenterer.

Så fik jeg af hr. Lars Løkke Rasmussen stukket et spørgsmål ud om, hvem der egentlig går ind for demokratiet.

Det gør vi jo alle sammen!

Og så blev vi spurgt om, hvordan man får indflydelse.

På samme måde som hr. Lars Løkke Rasmussen kender det fra landbrugets organisationer og de overenskomstforhandlinger, som man jo også kender inden for landbruget: Uanset om der er tale om den ene eller den anden organisation, får man indflydelse ved at gøre sin stemme gældende på generalforsamlingerne. Sådan er det på arbejdsgiversiden, og sådan er det på den faglige side. Man møder op og deltager og gør sin indflydelse gældende, også når der skal stemmes.

Jeg var derfor meget glad for hr. Bjørn Elmquists indlæg, der, ligesom hr. Torben Lunds indlæg gjorde det, understregede de ofte modsættede hensyn, der er i pensionsopsparingsordningerne, når flere mennesker skal sikre sig. At tillade fri flytteren mellem pensionskasser stiller os jo i det dilemma, at vi inden for ret kort tid vil opleve, at de gode liv billedlig talt er samlet i én pensionskasse og de dårlige liv i en anden pensionskasse, at de pensionskasser, der har medlemmer, som har et arbejdsliv, der ikke giver så store risici eller så stor nedslidning, vil tiltrække andre mennesker i lignende situationer – i modsætning til f.eks. Kvindeligt Arbejderforbunds eller SiD's pensionskasses medlemskreds. Vi risikerer simpelt hen, at de dårlige liv bliver samlet i én pensionskasse og de gode i en anden. Det er ikke solidarisk, og det er ikke til fordel for nogen.

Og så må jeg til hr. Kim Behnke og ligesinde – jeg forstår, at der er en hel del af dem her i dag – sige, at det at forestille sig, at den enkelte efter behov skulle kunne trække sine opsparede midler ud af en pensionskasse, i virkeligheden er at ophæve selve den grundlæggende idé i det overhovedet at tænke på og arbejde med pensionsopsparing.

Lige siden vi havde den første lovgivning om pensionsopsparing her i landet, har vi haft to sæt bestemmelser. Det ene sæt bestemmelser gik ud på at sikre lønmodtagerne en tryghed i perioden fra de leverede deres opsparring første gang, og til de fik den udbetalt mange, mange år efter som pensionister. Det kan vi jo ikke overlade til den almindelige junglelov, og vi har set i andre lande, hvad der sker, hvis man ikke har gode bestemmelser.

I USA har vi set, at det kan gå forfærdelig galt, hvis vi ikke stiller store krav til dem, der administrerer andre menneskers opsparring. Det gælder i pengeinstitutter, det gælder i pensions-